Ч. 60. Пятниця 29 (16) марта 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Вісти з Росиї. — Справа марокканьска. — Розрухи в Румунії.

Центральний комітет партиї кадетів вибрав окрему комісию, котра для обмеженя надмірної скількости зголошуваних членами сторонництва інтерпеляций має ті інтерпеляциї розглядати і оцїнювати перед їх зложенєм в президиї. — Орґани кадетів заперечують дуже рішучо поголоскам, немов би сторонництво то навязало переговори з правительством Столипина. Кадети стоять вірно на основі своєї проґрами і не пійдуть нї на право нї на ліво. Коли-ж правительство підопре їх змаганя, то будуть се уважати побідою своєї проґрами. — Коли на вчерашнім засїданю Думи президент міністрів Столипин хотїв забрати голос в справі внесеня правиці о осудженю полїтичних убийств, не допустив до того президент Думи Ґоловин. Доносять урядово, що Столипин вислав до Ґоловина письмо, в котрім висказує ся, що по мисли закона міністри мають право забирати голос в Думі, коли тілько схотять, і президент мусить удїлити їм голосу перед всїми иншими бесїдниками. Столипин пригадує то Ґоловинови для оминеня на будуче непорозумінь.

Як з Парижа доносять, вість льондоньских часописий, що ґенерал Ліянтей займив вже оногди Уджду, марокканьску місцевість, єсть неправда. Як доносять з Орану, в Альжирі, ґен. Ліянтей був в місцевости Льоля Марую о 25 кльм. від Уджди і міг єї займити найскорше вчера. Експедицийний корпус складає ся з 3000 людий. — З Мароккеша доносять, що нїмецкий аґент консулярний, котрий в часї послїдних подій був недалеко того міста, одержав від султана раду, аби сейчас вертав до Танґера. Здаєть ся, що положенє в Мароккеши єсть грізне. Шайки Марокканцїв відтяли дорогу нїмецким купцям, котрих аж войско освободило. Уоружена товпа грозила нїмецким купцям, котрі хотїли поспішити з помочию одному Французови, Ляссатови. Военні кораблї „Лялянд" і „Жанна д'Арк" прибули вже до Танґера. Анґлійске правительство згодило ся вповнї на обсадженє Уджди француским войсками, правительство нїмецке також прихильно дивить ся на ту справу, так само як і всї прочі правительства.

З Яс доносять, що селяни вже тепер не вдоволяють ся жаданем зниженя чиншів за землю, але домагають ся загального права голосованя і роздїлу землї. З кождою хвилею події прибирають чим раз грізнїйший характер. Войско доперва перед двома днями дістало приказ стріляти до селян. Загалї нарікають на безрадність правительства. Селяни тепер змінили тактику. Імено лїпше з'орґанізовані і уоружені ватаги нападають виключно на двори румуньских бояр. Буковиньскі дневники містять телеґрами, що в многих повітах заворушеня не суть спрямовані против жидів, лиш мають характер виключно аграрний, звернений против румуньских бояр. І дійстно дуже богато дворів понищено, а многих арендаторів землї побито і покалїчено. Заворушеня посувають ся чим раз дальше на полудне і зачинають обхоплювати цїлу Румунію. В декотрих селах повідомили селяни префектів, що забрали двірскі ґрунти, подїлили ся ними і будуть їх з весною обрабляти. Они відкликують ся на те, як несовістно використовують їх посесори і бояри. І так пр. посесори арендують від бояр землю по 15 до 20 франків за фальчу (около три четвертих морґа) а від хлопів беруть по 60, 70 і 80 франків а в деяких околицях навіть по 140 франків за фальчу. Та ще й ту цїну кажуть они собі платити не готівкою, але роботою. І так за одну фальчу, відступлену селянинови, мусить він зібрати посесорови збіже з 1 фальчі, обсапати 40 пражин кукурудзи і достарчити ще крім того 20 робучих днїв, так,

---

47)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Коли вже все було в порядку, вибрав ся пан Зеґміллер на великодні ферії на село, щоби там успокоїти трохи свої ослаблені нерви. Послїдного дня ферий, в недїлю, був він знову в Парижи і сидїв в своїм помешканю, коли єму дали знати, що прийшов якийсь чоловік, котрого прислало бюро, що раїть службу; він бачите пошукував нового слуги, бо свого дотеперішного відправив.

Чоловікови тому було около 40 лїт, лице мав дуже червоне, густе волосе і густі руді бакенбарди, а одіж на нїм була дуже тїсна.

Він розповідав норманьским говором, що від 20 лїт служив лиш у самих учених панів у якогось лїкаря і нотаря, що знає урядові години в судї та уміє на бюрках так стирати порохи, що не поперевертає анї не позакидає паперів.

Словом робив так добре враженє, що пан Зеґміллер сягнув вже був до кишенї і дав єму люйдора задатку.

Але нараз змінили ся постава і голос того чоловіка, він зареготав ся і сказав:

— Як гадаєте, пане судия, чи наш Май пізнасть мене?

— Пан Лекок! — крикнув Зеґміллер здивований.

— Той сам! То була лиш мала проба моєї штуки перебирати ся. Я хотїв вам дати знати, що потребуєте лиш закликати Мая до протоколу. До єго втечі все приготовлене. Коли годите ся, то може й завтра втїкати.

Глава трийцять пята.

Плян, який Лекок обдумав до втечі Мая, був так простий, як би єго придумала яка дитина. Арештантским возом мали єго приставити до суду, але в хвили, коли других арештантів відвели, мали лишити віз незамкнений і забути на Мая. Віз виїхав відтак як звичайно з подвіря палати справедливости на побереже, щоби там заждати аж до часу, коли треба буде назад вертати. Можна було заложити ся не знати о що, що арештант скористає із „забудькуватости" і щезне.

В назначений пляном день мав арештантский віз приїхати до судової палати аж около дванайцятої години. Мимо того видко було вже від девятої години, як там коло великої в'їздової брами крутив ся один з тих непотрібів, що то як тота Венус із моря виринають з парискового багна. Коли він так собі походжав, гойдаючись в крижах і покручуючи плечима та держав в губах папіроса і від часу до часу сплюнув крізь зуби — то дійстно Політ Шіпен був би в нїм побачив свого приятеля, свого „камаро" і був би подав єму руку.

Було то 14. цьвітня, веремя дуже красне, весняний воздух так теплий а дерева красували ся першою зеленею; той непотріб був очевидно рад з того, що жиє на сьвітї і волочив ся, щасливий, що не потребує нїчого робити, по побережу званім де ль'Орльож. Иноді перейшов він через улицю і поговорив кілька слів з якимсь поважно виглядаючим панком з золотими очицями і довгою бородою, котрий в своїм хорошім одіню і бавовняних рукавичках подобав зовсїм на якогось малого рентиєра. Єго чомусь дуже займали вистави у вікнах оптиків.

Від часу до часу показав ся якийсь кримінальний урядник, котрий очевидно спішив до рапорту; тодї приступав до него або рентиєр або той якийсь волоцюга і щось розвідував ся. З дванайцяти, чи пятнайцяти так зачіплених урядників, не пізнав в них анї один обох своїх товаришів, Лекока і батька Абсента.

— Та й не дивую ся, що мене не пізнають — казав батько Абсент, — бо я й сам себе не пізнаю. То лиш ви, пане Лекок, могли щось такого зробити, щоби мене перемінити в такого смирного горожанина, підчас коли я звичайно виглядаю як перебраний жандарм.

Але не пора була балакати: Лекок побачив, що через міст над'їздає острим труском арештантский віз, і сказав до свого товариша:

— Позір, батьку! Везуть вже нашого чоловіка! Спішім кождий на своє місце і уважаймо добре!

Віз скрутив якраз на побереже, покотив ся попри обох поліцистів і з великим туркотом заїхав крізь склеплену браму до „мишачої лапки".

Май був у возі, що Лекок пізнав по тім, що поучений ним старший дозорець сидїв побіч візника.

Віз постояв доброї чверть години на подвірю

що селянинови на оброблене своєї фальчі не стає часу. Та не лиш селяни підносять той страшний визиск. Редактор дневника „Viatza romaneasca“ описує, що в 3 округах Молдави труст Фішерів довів до того, що 80 прц. селян не має ані одної штуки худоби і не можуть дати молока малим дітям, котрих 50 прц. умирає. Кореспондент дневника „L'independance Roumaine“ доносить з Ботушан, що там посесори жадають від селян за одну фальчу землї, щоби їм цїлком обробили і звезли до маґазину збіже з 1 фальчі і ще инші плоди близько із 4 фальч. За пасовиско кажуть собі посесори платити по 20 до 40 франків від штуки, а декуди навіть за поєнє гусий в ріцї по 5 центимів від штуки. З огляду на те годі і дивуватись, що дійшло до аґрарних заворушень. Небезпечність теперішного положеня побільшає ще й то, що не можна довіряти войску. Колиж ті заворушеня потревали би ще кілька днїв, то господарска катастрофа неминуча.

Ґазети приносять дуже богато подробиць про напади на двори і міста, рабунки пожежі, криваві стички і т. д. Так пр. доносять, що на столицю краю, Букарешт, марширує 10.000 селян, що в околици Дунаю горить 12 великих фільварків і замків, що перед Ясами зібралось 40.000 селян, що селяни мордують посесорів або калїчать. З другого-ж боку доносять, що віденьский жидівский союз дістав донесенє, що заворушеня в Молдаві вже притихають. Послїдні телеґрами приносять зміст маніфесту нового кабінету до народа. Маніфест в скороченю гласить: Покликані до управи краєм серед найтруднїйших обставин звертаємо ся до всїх о поміч в цїли успокоєня краю. Щоби слушні жаданя могли бути заспокоєні, король позволив видати слїдуючі зарядження: Знесенє приписаної законом о обезпеченю против убожества такси 5 франків; вимір ґрунтового податку малої власности селяньскої має бути доконаний на тих самих основах, що вимір податку для більшої власности; державні посїлости і підприємства моуть бути ведені державою або випущені рільникам в посесию; дальше будуть видані розпорядки в справі людових банків. Щоби облекшити услівя винайму землї, будуть виготовлені нові проєкти законів; чинші мають бути плачені готівкою; буде ся контролювати висікість платні за роботу; робота не може перевисшати фізичних сил особи, від котрої тої роботи жадає ся; задатки, які будуть селянам на роботу виплачувані, не можна обчисляти висше, як після стопи 10 прц. річно. Ніякий посесор не може посїдати більше, як два ґрунти в скількости найбільше 4.000 ha. Будуть також заведені адміністрацийні уряди, котрі будуть пильнувати виконаня всїх приписів, нормуючих справу умов найму. Буде предложений проєкт закона в цїли улекшення селянам купна землї. — Кабінет звертає ся до всїх Румунів з просьбою о співучасть в приверненю спокою і ладу. Заворушеня готові спричинити голод. Правительство буде всїми силами старати ся, щоби нікому не діяла ся кривда, але рівночасно виступить енерґічно против всяких заворушень. Слїдують підписи. — На Волощинї заворушеня ще не устали, натомісто в Молдавії зачинає нарід знов успокоюватись.

Новинки.

Львів, дня 28 го марта 1907.

— Іменованя. Міністерство торговлї в порозуміню з міністерством зелїзниць іменувало старшого інспектора зелїзниць державних Адольфа Міллера у Львові і старшого комісаря машин зелїзниць державних, Альфреда Кіршнера в Станиславові комісарями іспитовими для ведучих льокомотиви в округах їх дирекций. уповажняючи їх заразом до іспитованя в повисших округах також тих кандидатів на дозорців кітлів парових, котрі будуть здавати іспит з обслуги кітлів парових в сполученю з іспитом з веденя машин.

— Дрібні вісти. На шляху Біла чортківска-Залїщики здержано з причини нових замеґелий снїгових загальний рух з днем 27-го с. м. аж до відкликаня. — Др. Еміліян Левицкий вписаний на лїсту адвокатів з осїдком в Турцї над Стриєм. — Двайцять виправлених шкір знайдено на площи Краківскій і зложено на поліциї. — В реставрациї при ул. Театральній ч. 18 вкрадено п. Мих. Скульскому фуґро медвеже з ковнїром з кримских смушків покрите темно-сїрим сукном. — Поліция арештувала вчера трох небезпечних злодїїв: Володимира Потоцкого, Леопольда Копистиньского і Фелькера, котрі добули ся до трафіки при улици Піярів і забрали звідтам значнїйші запаси тютюну, цигар і папіросів.

— Катастрофа при ул. Жовківскій. Львів може повеличати ся, що як майже кожде велике місто має мало не що дня якусь велику сензацию: як не розбій, то велика крадїж або велике обманьство, як не катастрофа, то бодай нещаслива пригода. Нинї маємо до занотованя новий рід катастрофи, досить рідкий по великих містах, де комісиї будівельні пильнують того, щоби доми не валили ся. При ул. Жовківскій напроти монастиря оо. Василиян стояла до вчера одноповерхна камениця ч. 45. Дім той був власностию аж 9 спільників. Головним властителем, котрий був також завідателем того дому, був якийсь Ренцнер, котрий однак мало дбав про той дім, а там менше комірники, бідні жиди. В домі тім було 8 комнат і 2 кухні, в котрих мешкало 8 партий, зложених разом з около 20 душ.

Вчера вечером около пів до 8 год. перепудив людий, що ішли Жовківскою улицею коло монастиря оо. Василиян, страшенний гук, по котрім роздав ся страшенний крик і плач. Показало ся небавком, що в одній половині того дому, в двох фронтових комнатах, завалили ся стелї першого поверха і своїм тягаром завалили стелї на партері а крім того вивалили також часть фронтового муру над брамою, а проча часть будинку сильно розпукла ся і грозила заваленєм. В тій части будинку, що завалив ся, було в хвили катастрофи лиш четверо людий: перекупка Сура Пельцова, лїт 48, єї 16-лїтна донька Рифка і Лейзор Ашкеназе, 11-лїтний хлопець, а крім того мала бути ще й якась старша жінка послугачка, католичка.

Перед домом зібрала ся зараз величезна товпа людий. На місце катастрофи прибув Є. Екс. п. Намістник ґр. Потоцкий, президент міста п. Михальский, явив ся також шеф уряду будівничого радник Ґорецкий. Відтак надбігла поготівля войскова з недалекої касарнї піхоти при ул. Замарстинівскій під проводом інспекцийного офіцира та обсадила цїле місце катастрофи кордоном, явила ся і поліция, а небавком наспіла й сторожа пожарна з драбинами та поготівля ратункова. Сторожа пожарна взяла ся зараз до ратованя засипаних і в короткім часї видобула їх живих. Пельцова має здаєсь зломану ногу, а крім того так само як єї донька і хлопець Ашкенази суть сильно потовчені. Поготівля ратункова зібрала їх насамперед до свого льокалю, а відтак відставила їх до шпиталю. Нікому з них не грозить ані утрата житя ані тяжка хороба. Четвертої особи не знайдено і може бути, що єї там навіть і не було. По катастрофі показало ся, що брак лиш послугачки, але не можна було задля спізненої пори переконати ся, чи она втекла разом з другими льокаторами, чи може єї засипало на смерть.

Як показало ся, був той дім, що завалив ся, рудерою, котра вже від двох лїт грозила заваленєм. Властителї однак полатали его і мешкали дальше. Ще перед кількома тиждьнями зробив там майстер мулярский Махницкий з двох малих комнат одну більшу, призначену на жидівский дім молитви, котру однак на щастє не віддали ще були до ужитку. Перед кількома днями спостерегли були льокатори, що стелї зачинають пукати і вигинати ся, але не дали о тім нікому знати, очевидно не припускали, що катастрофа так близька, а бояли ся, що не знайдуть дешевого помешканя в теперішну пору.

вязниці; коли знову показав ся, візник, що злїз був з воза, повів конї за уздечку попід саму палату справедливости, накрив свої конї дергою, закурив люльку і пішов.

Оба підглядачі постояли добру хвилю, виждаючи нетерпеливо, що то з того буде; ніхто не рушав ся.

Наконець з незвичайною осторожностию відчинили ся дрібочку дверцї воза і показало ся якесь блїде, занепокоєне лице. То був Май.

Скорим оком роздивив ся арештант по улици; не видко було нікого. Тоді вискочив він легенько і зручно як кіт з воза на землю, замкнув дверці тихенько назад і пішов в сторону як до моста.

Лекок аж лекше відотхнув.

Вже побоював ся, чи може якась забудьчивість або якась недбалість не попсували его так старанно обдуманого пляну, або чи може той загадочний вязень постановив не втїкати. Але Май постановив був таки втїкати і то не на осліп, лиш по добрій розвазї.

— Гм! — подумав собі Лекок — коли возьме ся до борби, то єму очевидно здає ся, що вийде побідоносно з неї.

Тота гадка давала молодому поліцистови причину до важкої обави, але й збільшала охоту до его задачі. Тепер була партия між Маєм а ним, так сказати би, однакова. Они поручали ся тепер на тім самім ґрунтї, іменно на повних людий улицях Парижа, мусїли однаковими хитрими способами укривати ся один перед другим, щоби один другого не побачив. Правда, що Лекок мав ще й помічника, батька Абсента, але хтож міг заручити за то, що Май не відшукає свого спільника. Отже був то справдешний поєдинок, котрого вислід зависїв від відваги, зручности і холоднокровности обох противників.

Всї тоті гадки пересунули ся мов блискавка по голові Лекока. Він прискочив до якогось поліцая, котрий якраз вийшов був з префектури, і давши єму приготовлений лист, так сказав:

— Занесїть се письмо борзенько до слїдчого судиї пана Зеґміллера; розходить ся о справу службову.

Поліцай хотів щось розпитати ся того волоцюги, що переписував ся з урядниками, але Лекок пустив ся вже був в свою погоню.

Глава трийцять шеста.

Май ще не уйшов був далеко. Вложивши руки в кишенї ішов він собі звільна і повен надії вздовж берега. Видко, що розважив собі був, що то небезпечно бічи борзо недалеко вязниці, з котрої лише що втік. А може ще собі й думав, що коли єму дали втечи, то певно не на то, щоби его зараз знову зловити.

Впрочім не зраджувало на нім нічо підозріного, що то арештант, котрий втїк з вязниці. Від коли одержав свій великий куфер, убирав завсїгди, коли его кликали до протоколу, своє найлїпше одїнє. Сего дня мав на собі довгий чорний сурдут, таку саму камизельку і штани. Хто видів его в тім одїню, то мусїв собі погадати, що то якийсь лїпший робітник.

Але скоро перейшов через камінний міст і увийшов на улицю сьв. Якова, змінило ся его поступованє. Здавало ся, що він тут орієнтує ся як той чоловік, котрий на передмістю, де давнїйше гуляв, не може вже знайти ся; розглядає ся на право і лїво та читав вивіски.

Очевидно чогось шукає — думав собі Лекок. — Але чого?

Мав то небавком довідати ся. Май зайшов до крамниці якогось тандитника.

— Гм, гм — замуркотів Лекок. — Я би заложив ся, що той нїби якийсь акробат був давнїйше студентом і продавав в сїм крамі свої річи, без котрих міг обійти ся, щоби відтак піти до Шомієр на танець.

Він зайшов відтак на якесь підсїнє, щоби закурити папіроса, а до него приступив батько Абсент і сказав: Ну, щож, пане Лекок? Наш чоловік міняє добре суконне одїнє за дрантиве. Видко хоче ще якоїсь доплати, та й дістане єї.

(Дальше буде).

Кажуть, що той дім вже перед роком дотичні власти казали опорожнити і опечатати яко грозячий заваленем, але знайшли ся способи, що здоймили печатки і люди мешкали в нім дальше. Коли вчера по катастрофі сторожа пожарна при сьвітлі смолоскипів оглядала розвалини з припорученя комісиї, вилїз був на мури й один із льокаторів та хотїв дістати ся до середини, кажучи, що має десь там сховані гроші, але єго вже не впущено. Около 11-ої год. в ночи постановлено відложити розбиранє рудери аж до нинї і всї розійшли ся; на місци остала ся лиш сильна сторожа поліцийна, щоби стеречи від злодїїв річи, які ще знаходили ся в розвалинах.

— **Конкуренция рубачам.** Вже в неодній ручній роботі зробила машина конкуренцию; тепер добирає ся она вже й до рубачів. Поправді в инших краях машина вже давно заступила рубачів, лиш у нас у Львові держить ся ще старий звичай. За то Чернівцї під сим взглядом можуть похвалити ся поступом. Від кількох днів в міскім складї „дешевого топлива“ на двірци черновецкім ріже дерево дуже скоро і добре т. зв. циркулярка. Машина тота може на годину нарізати цїлий сяг а обслуга єї єсть о половину дешевша як різанє дерева пилкою. Циркулярку порушає електрика.

— **Кілько єсть українських послів** в росийскій Думі державній? Як доносять з Петербурга до київскої „Ради“, 4 українські посли: о. Гриневич, Довгополов, Хвіст і Рубіс скликали були на день 23 с. м. послів Україніцїв на нараду в цїли заснованя українського клюбу. Запрошенє вислано за пізно і тому явило ся лиш 26 послів. Справу злуки українських послів в один клюб реферували пп. Рубіс і Чижевский та вибрано комісию, котра має уложити програму нового клюбу. — Із сеї звістки можна отже здогадувати ся, що в Думі засїдає більше як 26 українських послів, але їх доси не удало ся ще зібрати разом в один клюб. А треба й то знати, що між тими послами єсть і богато селян, може навіть і зовсїм неписьменних та малосьвідомих своєї приналежности народної.

А все-таки здаєсь число т. зв. малоруских або українських послів в Думі по числї Росиян може найбільше. „Illustrierte Zeitung“ подає такі числа послів після народности: Росиян 274; Українцїв 51; Козаків 21; Поляків 47; Татарів 19; Білоросів 13; Литовцїв 13; Вірмен 7; Естів, Лотишів і Жидів по 5; Грузинів 4; Чувашів 2; Чеченцїв, Фінів, Башкірів, Мордвінів по 1. — Отже Українцїв з самої України при дніпрової єсть 51, а козаків доньских і кубаньских, котрі признають ся до малоруської або української народности, єсть 21. Так отже український клюб міг би мати 72 послів.

— **Хлопець з головою льва.** В Берлинї в тамошнім паноптикум показує ся тепер 15-лїтний хлопець, котрого цїле лице заросле буйним, довгим волосєм і длятого голова єго нагадує трохи льва а від того й назвали єго „Ліонель“ — львятко або хлопець з головою льва. Ліонель належить до того рода виродків, що то їх називають волохатими людьми і був вже раз в Берлинї, коли єму було ще ледви три роки; тодї оглядав єго основно звістний загально великий учений Вірхов. Ліонель родив ся в Росиї в малім селї на границі кавказких ліcів. Єго родичі були бідними вуглярями коло Костроми. Анї батько анї мати не ріжнили ся в нічім від звичайних селян а дитинка, яка їм народила ся, мала вже тодї цїле личко покрите довгим і мягоньким як шовк волосєм. На цїлім лици у хлопця нема анї одного місця, де би було видко голе тїло. З під того ліcа волоса у хлопця виглядає лиш долїшна губа і видко нїби ямки, в котрих сьвітять ся очи.

— **Загадочна смерть.** В селї Вовчківцях, як доносять із Снятина, пішов тамошний селянин Дмитро Онищук, старик лїт 73, дня 23 с. м. на похорон свого первого брата, а по похоронї пішов ще помолити ся на могилу своєї жінки. Люди повернули з кладовища і вже було змеркло ся, а Онищук все ще не вертав. Син єго гадав, що батько пішов з кладовища до свояків і там заночував, длятого й не розвідував за батьком. Минуло 3 днї, а Онищука все ще не було. Тодї зачав син розпитувати за батьком у свояків, а коли й ті не знали, що стало ся з Онищуком, занепокоєний син пішов на кладовище і там на могилї матери застав батька неживого. Що було причиною смерти, не звістно.

Телеґрами.

Відень 28 марта. Як доносять часописи, дирекция парової плавби по Дунаю на просьбу міністерства справ заграничних заявила готовість сповнити після можности баженя австро-угорского посольства в Букарештї і урядів конзулярних положених над Дунаєм в Румунії що до достави кораблїв на поміщенє австрийских і угорских горожан, загрожених селяньскими розрухами.

Букарешт 28 марта. (Аґ. Рум.) В Браїлї, Ґалацу і Букарештї панує повний спокій. Инакше звучачі донесеня не відповідають фактам.

Петербург 28 марта. Міністер справедливости предложив сенатови внесенє о усуненю зі служби члена палати судової у Вильнї, Скарятіна, за відмову виступленя з партиї реформ демократичних, а члена окружного суду в Єльци, бар. Вранґля за відмову виступленя з партиї свободи народу.

Петербург 28 марта. Ходить чутка, що міністер просьвіти Кавфман, міністер війни Редеґер і міністер комуніканций Шавфус та шеф ґенерального штабу Паліцин наміряють уступити.

Москва 28 марта. Редактора „Русск. Ведомостей“, Йоллоса, проводиря кадетів в першій Думі, убив якийсь молодий чоловік трома вистрілами з револьвера, в хвили, коли він виходив з помешканя. Убиги одержував в послїдних днях листи з погрозами.

Петербург 28 марта. Убитє редактора Йоллоса в Москві було очевидно дїлом чорних сотень. Крім Йоллоса одержали листи з погрозами від союза „істінно русскіх людей“ також редакциї многих часописий лїберальних. Пос. Гессен, котрий в думі промавляв за знесенєм польних судів, одержав нинї вирок смерти.

Софія 28 марта. (Аґ. Болг.) Кн. Фердинанд запросив вел. кн. Володимира Александровича на торжество, яке відбуде ся у вересни на памятку царя освободителя і героїв борби о свободу. Вел. князь приняв запрошенє.

Оран 28 марта. (А. Гав.). Ґен. Ліянтей прибув тут. Концентрация войска в Лялла Маґнія буде скінчена до 48 годин. Ґен. Ліянтей поїде до Лялла Маґнія в цїли дозорованя приготовлень. Занятє Уджди відбуде ся мабуть мирно, бо не має оно характеру аґресивного виступленя против Марокка. Проживаючі в Уджді Европейцї виїхали з міста а свої движимости і папери лишили в замкнених домах. В Уджді панує спокій.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рада надзираюча Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“** відбула 14 марта с. р. звичайнє квартальне засїданє, при участи 15 членів ради під проводом президента, радника двору Григорія Кузьми і в присутности правительственного комісаря, радника двору Гута.

Дирекция товариства предложила Радї справозданє і білянс товариства за XIV адм. рік (1906). В тім роцї видано 205.486 поліс на 204,241.280 корон обезпеченої вартости і на 2,017.277 кор. 54 сот. премії (було більше як в попереднїм роцї о 14.854 поліс і 189.288 кор. премії). Обезпечених єсть всїх будинків 482.779 в 3.742 громадах, з тих 176.532 будинків мешкальних, 2.678 церквей і 1.614 приходств; з того випадає $8^1/_2$ прц. під твердим покритєм, 14 прц. під деревляним, а решта $77^1/_2$ прц. під соломяним. Для зменшеня власного ризика віддало товариство в реасекурацию 46 прц. обезпеченої суми і заплатило 917.058 кор. реасекурацийної премії.

Шкід зголошено 1883 по 876 пожарах з 661 громад в 58 повітах. Причини пожарів були: від грому 66 шкід, доказаного підпалу 18, мнимого підпалу 203, неправильної будови 78, неосторожности дїтий 209, з недбальства 45, від сусїдів 606, з невиясненних причин 616, наслїдком експльозиї нафти 5, а з инших причин 37. Сума всїх відшкодовань в роцї 1906 враз з коштами лїквідациї і ратувкозими виносила разом 1,069.943 кор. і 90 сот., в тім признано 25 відшкодовань в дорозї ласки в квотї 7.792 кор. Загально виплатив „Днїстер“ за 14 лїт 13.747 відшкодовань в сумі 7,544.478 кор.; в тім 257 відшкодовань 103.726 корон в дорозї ласки.

Фонди Товариства значно побільшили ся; фонд резервовий виносить 846.189 К 20 сот., резерву премії піднесено на 550.110 К (до 50% власної премії). Резерва специяльна виносить 31.040 К 73 сот. Фонд специяльний на звороти виносить 16.159 К 89 сот. Фонд емеритальний урядників виносить 185.810 К (на то зложило товариство 130 706 К, урядники 28.490 К) а крім того відложило товариство специяльний фонд 25.000 К для заосмотреня несталих урядників, помічників і аґентів товариства.

Стан цїнних паперів виносить 1,050.500 К ном. вартости. Власні реальности Товариства представляють вартість 715.000 К.

Курс львівский.

Дня 20-го марта 1907.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	586·—	596·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	108·—	115·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	577·—	582·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот $4^1/_2$%	100·10	100·80
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	97·60	98·30
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·60	—·—
" " 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	98·60	—·—
" " 4% льос. в 56 лїт.	97·60	98·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·—	99·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
" " " " $4^1/_2$% . .	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. " 4% по 200 кор.	97·20	97·90
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
" " 4% по 200 кор.	97·50	98·20
" м. Львова 4% по 200 кор.	95·50	96·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	95·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	45·75	47·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·25	28·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	56·—	60·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21·15	23·15
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·28	11·45
Рубель паперовий	2·49	2·52
100 марок нїмецких	117·60	118·20
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Сьвіжий Мід

десеровий курацийний найлучший, твердий або плинний, (патока) з власних пасік 5 клг. 6 К 60 сот. оплатно.

Коріневіч, ем. учит.

Іванчани п. л.

Інсерати

принимае

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзницї

краеві і заграничні

продае

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймае

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимае пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).